

Magyarázd álmodomat úgy a' mint te leled.

József:

Hét kövér tehének tésznek hét esztendőöt,
Minden áldásokkal gazdag, 's bővölködöt,
Gabona, 's búzával tellyes termő időt,
Mellyben a' nép takar bőven elegendöt.

Hét hitván tehének úgy hét esztendőket,
Jelentenek sovány ösztövére idöket,
Mellyekben szántani nem fognak ökröket,
Ezek meg-emésztk a' böv terméseket.

Szerezzen a' Király bölts Gondviselőket,
A' szántás vateshez igazán értöket,
A' kik bé-takarják a' böv terméseket,
Hogy a' szük időben nyífsanak vermeket.

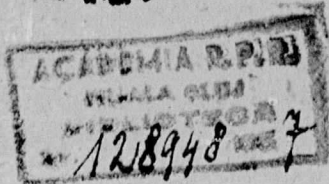
Farabó e' képen szöll utóllýára

Józsefhez.

Nintsen most te hozzád Férfiú hasonló,
Kiben Isten Lelke lakoznék, az való,
Álom meg-fejtésed nékem tetszik mert jó,
Te légy Orizágomban a' leg-fellyebb való.

Királyi székemmel haladlak-meg téged,
Nézfize arany gyüröm, ezt az újjodra vedd,
Arany lántzom, 's még ma ezt a' nyakadba tedd,
Vicze-Király lészesz, ebbül meg-értheted.

V É G E.

KESERVES SIRÁSSAL ZOKOGO HISTORIA,

M E L L Y E T

Gyakorlott Isten az Áronnak háza né-
pe közül egyen: a' ki Pogányok által el-ra-
gadtatván, és ki-vonattatván az Istennek
Oltára mellől, lelkének gyötrelmeivel
fok szenvedésit Versekbe szedte,

BEREGSZÁZI PÁL.

Istennek szolgája.

Mík. v. 8. 9.

*Ne örüly az én nyavalyámon én ellenségem: mert
noha el estem, de fel kelek: mikor a' setétség-
ben öléndek-is, az Ur léssen az én világossá-
gom*

*Az Ur haragját hordozom, mert vétkeztem ö el-
lene mind addig; mig meg nem látja az én
peremet, és igaz törvényt téssen énnékem, ki
viszen engemet a' világosságra, hogy meg láf-
sam az ö igazságát.*

I. Pét. 4. 17.

*Az Isten gyakorlatossággal az ö Házán kezdi el az
ítéletet.*

PESTEN, nyomtattott Patzko Fere ntznél.

Nót. Sz. Dávid Király bünei ellen így pa:

Bóldog ember vólt, ki Pogány kézben élteben nem elett; mert annak teste rend kívül való kinzást nem szenvedett, szive és lelke az Ur Istentől meg örvendeztetett.

El-kerülhette az Isten ellen való zugolódást, az szájával ő nem mondhatott semmi kámpolodást, mert minden napon vett az Istentől lelki és testi áldást.

Mikoron reggel fel kelt ágyából Istent imáda, lelki és testi ajándékiért mint Urát szolgálta, annak utánna ő tiszti sizerént dolgát mozdította.

En is mikoron vólnék Istennek szent szolgálattyában, ő juhái közt lelki prébenda osztogatásában, egy Péntek napon fejem öltözött hóltig való gyászban.

Egy döhödt Tatár kezében esém nagyobbik fiammal; kifsebbik fiam más Tatár kézben édes Annyával, e' képpen kellett egymástól válnunk keserves sírással.

A' dühödt Tatár nyakamra' köte egy nagy ször Istrángot, és a' lo mellett

Ta-

Tatár táborra korbátsával hajtott, a' lóvon ülvén ölebe vette Samuel fiamot.

Tatár táborra mikoron jutánk, helyet rendelnek több rabok közé édes fiammal engem öltetének, Pogány Tatórok valami döghust én előmben tőnek.

Ötöd' napiglan ott tsavarganak Szilágy Országában: De leg előfzer Gorofzlón vettek-bé a' kalodába, annak utánna minden éjtszaka háltam nagy kinzásban.

Ötöd nap múlva ki indulának Szilágy Országából; bänkodik vala bágyadott szivem távozván hazámtól, Lelkem kesereg, hogy ki-vonattam Istennek házából.

A' Benjámín kis fiatskámát irgalmatlan Annya, Szilágy határon el hajtotta féltében dajkája, vadak 's madarak eledele lett ártatlanra' tagja.

A' körös mellé mikoron jutánk, Váradnál meg-szálánk. szörnyü éhséget harmadnapiglan fiammal ott látánk életünkre immáron mi ott semmit nem kaphatánk.

) (2

Egy-

Egytzer kis fiam keserves firva szól-
la ilyen képpen: oh édes Atyám!
adgy ennem immár, mert ehetném
szörnyen: e szavát hallván kis fiats-
kámnak, sírék keservefésen.

Ott el-indulék, hogy valaholott
eledelt kaphatnék, azonban végre
földön meg-sárgúlt dinnyét ott talá-
lék, azt még hámozám, édes fiam-
nak oda adám hogy ennék.

A' szegény rabok estve nagy későn
mind el-aluvának dühödt Tatárok
az ajton belől ágyat tsinalának, és
le-feküvén mind agyon vertek úgy
el-aluvának.

Egytzer ki menék lassan az ajton,
senki meg nem érzi, ismét bé-menék
által hágdosván, édes fiam mellé;
gondolom vala, ha máj ki megyek,
nem jövök többször bé;

Ott el indulék, erősen megyek a'
szölő hegy felé, hegyet el hagyván
erősen megyek a' Réz bértzek felé,
együtt le-ülék Berettyó vize kerületi
mellé.

Reám támada az én lelkemnek igaz
ismérete és mindenképpen az én fzi-
vemben azt kezdi diktálni, hogy nem
kell

kell vala édes fiamat ott nékem el-
hagyni.

A' nagy Istennek rólam végezett tsu-
da bölts tanatsa, derekas képpen az én
útamban ott meg tartóztatna; édes fi-
jamhoz Tatár táborra vissza igazita.

Későn éjfelkor Tatár táborra még
vissza indulék, édes fiamhoz hogy
's mint juthatnék, Istennek könyor-
gék valami képen, más Tatár kézben
hogy már ne akadnék.

Ismét bé-menék nagy lassúsággal vi-
szontag az házban; senki nem érzi,
Pogányok, s rabok vagynak nagy al-
vásban, én-is be fekvém kis fiam
mellé vizontag az ágyban

Hogy látám, még-is senki nem érzi
szóllék ilyen képpen: oh édes fiam!
ha nem szánnalak itt Tatár kézben;
most el mehetnék nem gyötrettetném
a' Tatár kezében.

Reggelre kelve dühödt Tatárok mind
el-indulnak, édes fiammal fel-ültetének
hátára vad lonak nyerget nem adván,
sebesült teste fiamnak 's magamnak.

A' négy esztendő kis fiatskámát igen
óltalmazom, magam testemnek sebe-
sedését tsak semminek tartom, tsak

hogy fiamat meg őrizhessem arra van nagy gondom.

Mikor fok Atyák 's keserves Anyák el hányták fiokat, Marós vizének habzó árjára hányták magzatjokat, akkor karjaim meg szoritották ölemben fiamat.

A' düdödt Tatár kis fiatskámát ölemből ki venni, hirtelenséggel a' kis ártatlant vízben kezdé vetni: hól az ártatlan nagy fúldokláfsal meg akara halni.

Ottan hirtelen torkomig való vízben bé ugrottam, Maros vizéből édes fiamat nehezen ki hozám; mint szólhata, azt mondja vala: Ne hadgy édes Atyám.

Atyai kegyes indulatombúl biztatam fiamat, ne félj szép fiam bizony nem szánom érted halálomat, nem hagylak addig, míg el-nem vágja Pogány nyakamat.

Meg láta Pogány, hogy fiatskámát kihoztam a' vizből, ottan hirtelen a' földre vere dühösködéséből, Kardját ki rántá hogy fejem vegye dühödött mérgéből.

A Maros mellől ismét indulánk Gyula Vára felé együtt meg-szállánk egy szép fik-mezőn, egy folyó viz mellé, én is lé ülék édes fiammal ő táborok közzé.

Nagy

Nagy fereg Török, a' holott valánk, oda el-jött vala; holott a' rabok, miként a' barmok árúlatnak vala; három fő Török a' holott valánk, oda el jött vala.

Egyik közülök eképpen köszön: Isten szabadjátsion, mit kerels te itt Isten embere a' Tatár táboron: annakutánna szép Magyar nyelven szólla ilyen módon.

Ha Török téged itten meg-venne jobban lenne dolgod, mert olly ország-ra visznek tégedet, bizony meg sirtod. Születésednek napját 's óráját ottan meg átkozod.

Olly szél fú ott Pap, hngy a' pogátsa meg nem penészedik, tsak a' vízben fött sovány kása is jó izüen esik, a' mig ott lészesz Krim Országában dolgod nem szünik.

E' szavát halván ott a' Töröknek igen meg rémülék: előtte állván és sirva kérévén, néki igy könyörgék, hogy szegény fejem dühödt Tatártól ottan meg vétetnék.

Eleget kéré szegény fejemet dühödött Tatártól: de tsak azt mondá hogy ki nem botsát addig a' markából miglen nagy summát bé nem hozatok néki országomból.

) (4

A'

A' Pogány Török kis fiatskámát megvévé az helyben hogy látá fiam tölem válását, szólla ilyenképpen: ne adj el engem szerelmes Atyám, mert megvér az Isten.

E' szavát hallván kis fiatskámnak, tsak el tsudálkozám, okos beszédén édes fiamnak igen álmékódám, sírásom miatt a' mint szólhaték nekie azt mondám.

Ném én adlak-el szerelmes fiam! Örizzen az Isten, hanem a' Tatár ad-el tégedet a' Török kezében, Menj el szép fiam nem vehetek már többé az Őlemben.

ÉN voltam eddig szerelmes fiam! Atyád és őrizöd, ennek utánna a' mennyben léssen neked védelmezöd, tartson-meg az Ur, szerelmes fiam! 's legyen idvözitöd.

E' szót elhagyván, a' Pogány Török fiamat el vivé, Kiért ő magát síralmas fejem bánatnak ereszté, ott le borúlék keserves sírva artzal a' föld felé.

Nagy keserveffen sírattam vala édes magzatomat, két kezem közzül ki ragdatott édes szép fiamat, nagy óhaj-tással kérém Istentől az halálomat.

Meg látá Pogány, hogy fiatskámát keservén síratnám, szörnyü kinzással Ta-
tár

tár korbátsal tőle kinzattam, mind ad- dig vere, mig sírásomat kéntesen el- hagyám.

Vég Gyula felől bé tsavarodánk Mold- va Országának, mikoron menünk a' Duna mellet egy hoszszu szorosban fok édes Atyák ő magzatjokat hány- ták a' Dunában.

Ott hálát adék az Ur Istennek, hogy édes fiamat testi haláltól meg- őrizhettem kedves magzatomat, nem vettem-el, mutattam hozzá Atyai vóltomat.

Dühödött Tatár lóra sem hagyta Mol- dovában ülnöm, sebes ügetvést kezé- ben fogta hóhér az üstököm: sírván úgy kellett a' nagy árkokat a' ló mel- lett szöknöm.

Ottsmány dög husnak étele miatt fok népek meg-hóltak; de az Isten- nek erős karjai engem meg tartottak, semmi tsömörlő szokatlan étkek né- kem nem ártottak.

Krim Országának első részére miko- ron jutottunk, nyomorúlt Rabok igen ohajtunk, hogy kenyért nem kaptunk, harmad napig-is egy karéj kenyért alig kaphatunk.

A'

A' mezön látánk, hogy az ekénél
vagnak magyar Rabok, kérdezék
őket, miképpen élnek itt a' Magyar
rabok, kik felelének: úgy élünk úgy
mond, mint szintén a' barmok.

Itt nyugódalma avagy Vasárnapja
nints a' izegény rabnak, hanem
minden nap mint szintén barmot
dologra hajtának, annak felette har-
mad napig-is kenyeret nem adnak.

Észembe jut ott a' Töröknek né-
kem mondott szava, kit Vég Gyu-
lánál Tatar táboron nekem mondott
vala, Krim Országának firlmas vol-
tát elő-hozza vala.

Egy Vasárnapon dühödött Tatar
tzélajába jutánk, Szent András hó-
nak el folyásakor el hoza, habozánk
olly éhek valánk, de még-is hamar
kenyéért nem kaphatánk.

Igen örülnek dühödt Tatarok hogy
meg jött rokonak, és vígadoznak,
hogy vagyon nekik már Magyar
pap rabjok, nagy vendégséget tön
örömében ő haza jött bátyok.

Nagy betegséggel le-nyomattattam
akarnak házánál, három hólnapig
ágyamban fekvén Tatar tzéllájánál,
ótt

ott nyugodalmat meg-romlott testem
söhonnan nem talál.

A' Pogány Tatar beteg ágyamból
páltzával fel vere, övemig való ször-
nyü nagy hóban az erdőre üze, hogy
fát készitnék; más nap azomban men-
jek-el érette.

Eröm nem lévén tsak félre dülék
a' szörnyen nagy hóban, dühödt
Tatarának otthon meg-mondák, hogy
fekszem a, hóban, oda ki jöven,
szörnyen meg-kínza beteg ágyamban.

Beteg agyamból ismét az Isten szé-
pen fel-gyógyita; mikoron el jött szin-
cén Tavasznak gyönyörű szép napja
mikor zengedez a' madaraknak erdő-
ben szép szava.

Ott leg először szép zöld erdőben buj-
dosni indulék, vizi kozákok ki-jöttek
vala, rájok nem találék Fekete' tenger
alá metében széllye! ott bollyondék.

Két hét el múlván a' dühödt Tatar
engem útamba akada: és a' ló mellet
istránggra kötvén házához vitt vala,
szörnyü kínzással dühödött Tatar en-
gem meg-kinoza.

Mikoron el-jött a' kaszálásnak derekas
ideje, a' Pogány Tatar előtte hajtván en-
ge-

gemet a' rendbe, vagjad eb, ugy mond
mert el-ha erlek, ly vaglak a' földre.

A' kalzálásban mivel fiettem sokszor
el-ajúltam, dühödt Tatártól én azon
közben szörnyen kinoztattam, nem
győztem irni kinomnak számát, mel-
lyet meg-kóftoltam.

Egy házas fia dühödt Tatárnak látván
fok kinomat, egyszer engemet hozzá
szollita 's egy Magyar társamat, az előtt
mondá a' Tatár fia nékem ilyen szókat.

Ha az én atyám veled el-megyen
egyszer az erdöre, semmit te ne félj,
a' izekertzével verd-le ott a' földre
bizony nem szóllok, öld-meg az erdön,
egy-et-is érette.

E' szavát halván Tatár fiának ott
meg bátorodám. az Ur Istennek azon
könyörgék, hogy lenne olly óram,
Hogy Tatár vélem erdöre jőne 's ke-
zemmél birhatnám.

Mikor szintén esztendeje lett, hogy
nálla nyomorgék, hogy három ezer
tizen-öt kinzást hóhértól fel vennék
egy vasárnapon siralmas fejem erdöre
küldeték.

Meg Parantsolá, hogy jó veszfzöt ké-
szítsek akolnak, annak felette meszsze

ne

ne mennyek négy száz szálat vagjak : Nagy le-
hetetlen dolgot parantsol folyásán egy napnak

En ott el-menék de nem vághaték többet
három száznál; még a' Tatár-is többet nem
vághat hármad fél száznál, mivel az erdön
közel illy veszfzöt senki-is nem talál.

Reggelre kelvén a' dühödt Tatár erdöre
ki-jöve, mihelyen veszfzöhöz ére korbá-
tsalni kezdé, azt mondja vala, miért jöt-
tél eb szintén meszsze.

Ott meg-búsulék az én szivemben, hogy
veré testemet, én-is hirtelen az övem mel-
lől rántám szekertzémet, mellyel hajtám en-
gem mordasó dühödött ebemer,

Közelebb menék hogy agyon verjem a'
rút dühödött Pogányt, ottan hirtelen meg-
láték hozzám csak közel két Tatárt, el-fu-
tumodám; igen szemlétem a' rút dühödt Tatárt.

Erdőben menvén két hamis Pribék hamar
meg ragada, két karjaimat egy szőr istráng-
gal hátra kötik vala, mind kezem lábaim ö
szekerekhez meg-kötözék vala.

Erdőben kötve engem el hagyván az ha-
mis Pribékek, Somot, mogyorót, egyéb
gyümölcstör, hogy ök ott ennének, hogy
rabort fogtak hamis Pribékek igen örülnek.

En-is Istennek az én szivemben óhajtván
könyörgék, hogy kötés alól nyomorult fe-
jem fel-szabaditarnék; Valahol immár va-
don erdőben tsendessen nyugodnék.

Ott meg-halgata a' nagy Ur Isten én kö-
nyörgésemben, mert karjaimat meg-rántzi-
galván karomtól hirtelen, ott el szakada a'
nagy szőr istráng, 's el szaladék szépen.

gemet a' rendbe, vágjad eb, ugy mond
mert el ha erlek, le-vaglak a' földre.

A' kalfálásban mivel fiettem fokszor
el-ajúltam, dühödt Tatártól én azon
közben szörnyen kinoztattam, nem
gyöztem irni kinomnak számát, mel-
lyet meg-kóftoltam.

Egy házas fia dühödt Tatárnak látván
fok kinomat, egyszer engemet hozzá
szollita 's egy Magyar társamat, az előtt
mondá a' Tatar fia nékem ilyen szókat.

Ha az én atyám veled el-megyen
egyszer az erdöre, semmit te ne felej,
a' izekertzével verd-le ott a' földre
bizony nem szóllok, öld-meg az erdön,
egy-et-is érette.

E' szavát halván Tatar fiának ott
meg bátorodám. az Ur Istennek azon
könyörgék, hogy lenne olly óram,
Hogy Tatar vélem erdöre jőne 's ke-
zemmel birhatnám.

Mikor szintén esztendeje lett, hogy
nálla nyomorgék, hogy három ezer
tizen-öt kinzást hóhértól fel vennék
egy vasárnapon siralmas fejem erdöre
küldték.

Meg Parantsolá, hogy jó veszfzöt ké-
szitsek akolnak, annak felette meszsze

ne

ne mennyek négy száz szalat vágjak : Nagy le-
hetetlen dolgot parantsol folyásán egy napnak

En ott el-menék de nem vághatek többet
három száznál; még a' Tatar-is többet nem
vághat hármad fél száznál, mivel az erdön
közel illy veszfzöt senki-is nem talál.

Reggelre kelvén a' dühödt Tatar erdöre
ki-jöve, mihelyen veszfzöhöz ére korbá-
tsalni kezdte, azt mondja vala, miért jöt-
tél eb szintén meszsze.

Ott meg-búsulék az én szivemben, hogy
veré testemet, én-is hirtelen az övem mel-
lől rántám szekertzémet, mellyel hajtám en-
gem mordasó dühödött ebemer,

Közelebb menék hogy agyon verjem a'
rút dühödött Pogányt, ottan hirtelen meg-
láték hozzám csak közel két Tatárt, el-fu-
tumodám; igen szemlélém a' rút dühödt Tatárt.

Erdöben menvén két hamis Pribék hamar
meg ragada, két karjaimat egy ször iftráng-
gal hátra kötik vala, mind kezem lábam ö
izekerekhez meg-kötözék vala.

Erdöben kötve engem el hagyván az ha-
mis Pribékek; Somot, mogyorót, egyéb
gyümölcstör, hogy ök ott ennének, hogy
rabot fogtak hamis Pribékek igen örülnek.
En-is Istennek az én szivemben óhajtván
könyörgék, hogy kötés alól nyomorúlt fe-
jem fel-szabaditarnék : Valahol immár va-
don erdőben tsendesén nyugodnék.

Ott meg-halgata a' nagy Ur Isten én kö-
nyörgésemben, mert karjaimat meg-rántzi-
galván karomtól hirtelen, ott el szakada a'
nagy ször iftráng, 's el szaladék szépen.

Fekete tenger mellett nyúló bértz felé indúlék, de én estvére arra a' bértztre sem juthaték, Fekete tenger magas partyára az nap közelgerék

Ott le-feküvém és el-aluvám ilyen ál-mot láték; Hát egy ősz ember jobb kezem felől én mellem állapék, attól énékem nagy lafsusággal ilyen szo adaték.

Mit kerész-te itt? meny tovább innét, nem jó helyre jöttél, semmit se mulass; szálj-le a' körül, mert te meg éhezted, ha innét le-mégy, eledel leszen; egyél mert ehetnél.

Ott fel-ferkenek, szemlélem vala, de én nem láthatám: Azon a' dolgoz és szón szivemben igen tsudálkozám; Mindazonáltal ember intését én el-nem halgatám.

Onnét le-menék a' tenger mellé fák közibe fekvén, arra a' köré az én szememet vízontag fel-vetém, a' holott valék, két embereknek személyét szemlélem.

Mondék magamban, édes Istenem! fok álmok igazak, imé az ember nékem azt mondá hogy ott ne mulassak, hiszem jól járék hogy az emberek a' kövön nem kaptak.

Vízontag ismét hólülök vala, fára fel-te-kinték, hát egy igen szép meg-ért, és alatsan fa alatt ülék, mivel éh valék az én szivemben ugyan meg-vidúlék

Tizen négy napja már el-jött vala hogy kenyért nem errem tsak mogyoroval, som-mal, kökényvel, magamat tengettem el-fo-gyott vala már tellyeséggel az erő én ben-tem

Fel-

Fel-kelek onnét, hálákat adék a' nagy Ur Istennek, ottan hirtelen valammit láték ízinen a' tengernék; hogy ha a' viz hajtja nagy le-befiséggel izelere a' viznek.

Közelebb menék 's tölem láttaték egy gömbölyü kenyér, kevesé vala az alsó ré-ize áztatt mint egy tányért kezembe vevém, ottan meg látom, mint a' hó olly fejer.

Ott hálát adék a Mennynek földnek Te-remtő Urának, ki a' hab által ételt szol-gáltat szegény szolgájának, tenger habjával eledelt adat nyomorútt rabjának.

Onnét ismérten én el indulék Görögök földére, az hol nem vélném, tsak rá bökke-nek két ifju Görögre: kik meg kérdezők ki-rabja vagyok? 's hova megyek erre.

Nékkik meg-mondám: hogy egy kegyet-len Tatór rabja vagyok; de őt el-kagyram mert sokat kinzott 's bujdosván lappangok, én erre jöttem, mivel hogy tudtam kerész-tények vagytok.

Szép emberséggel a' két Görögök ő Há-zokhoz vittének, jó eledellel kilentzed na-pig ők legeltetének, hogy lelki pásztor vol-tam hazámban szánnyia kezdének.

Két hét el-mulván a' dühödt Tatór-útam-ban akada: De többé engem az ő házához haza nem vitt vala, egy kegyetlen rút Ta-tár Papnak engemet el-ada.

Egyik kegyetlen fene Oroszlány szájából ki-vete, más meg-éhezett fene Oroszlány vízontag bé nyele, egy tsepnyre-is rab-ságom terhe meg nem könyebbüle.

Hét